

מכר שם בחוץ

כשמישהו שאתה מכיר מקרוב הופך להיות ראש ממשלה, אתה מייד משווה וחושב מה אתה הספקת בינתיים, ולאן אתה הגעת בחיים האלו. אז בזמן שיאיר לפיד הולך לנהל מדינה, אני מתקשה אפילו לנהל דיאטה

איור: עובדיה בנישו

אין לי ממש מושג מה קרה במסיבה עצמה, וזה גם לא ממש קריטי, כי מה שחשוב באמת זה הצילומים שלפני שיישאר גם אחרי, שבהם כל הילדים החמודים והיפים, שעוד רגע ילבוש מדי ב' מלוכלכים, נעמדים בפוזות השמורות לכוכבי קולנוע בפסטיבל קאן.

מעניין מתי המנהג הזה אומץ מהחוף המערבי למזרח התיכון, שמה לו ולהוליווד, ולמרות שאני מנסה להימנע מלהישמע זקן, אני חוזר בדיוק על הטקסטים של הוריי ושומע את עצמי אומר עם קצת מבטא יידישאי: "בתקופתנו זה לא היה... זה הכל מהטיקטוק".

בזיכרוני המאוד מעומעם מסיום התיכון שלי, עולה טקס סיום סטנדרטי ברחבת בית הספר בסנדלים, שבסופו מופיע הזמר טריפונס עם להיטו "דירלה דהידה", או שמי שהופיע היה בכלל גרסה פחות נוצצת ויותר זולה שלו בשם לויטרוס. היתה גם הופעה איכותית, אנרגטית ודי אינטימית ביער בן שמן של להקת תמוז האגרית.

במסיבת הפרום של הילדה הופיע רודו פארוק, שרוב ההורים לא ממש מכירים ואולי עדיף ללחץ הדם שלהם שזה יישאר ככה, ואם הם כן שמעו עליו – לא ברור להם אם המילים שלו הן בכלל דאחקה. אבל בטוח שמה שהוא שר שם לא מזכיר את "עוף גוזל" המקובל בטקסי הפרידה של בתי הספר. אולי יותר משהו בסגנון "עוף פרגית".

פעם הייתי בטוח שככל שיעבור הזמן טקסטים יהפכו קיצוניים יותר ויותר, אבל קרה בדיוק ההפך, ובמסגרת הפוליטיקלי קורקט, שלום חנוך שהופיע עם תמוז במסיבת הסיום שלנו ב-1976 כבר לא יכול לשיר היום את "זה לא גברת, זה אדון", ואפילו "האשם תמיד" כבר לא ממש פוליטיקלי קורקט. ✖

yairn@israelhayom.co.il

צופים אנרגטיים שקנו כרטיסים כדי לצפות בהרכב המרופד מארח את מיטב אמני ישראל, מטונה ועד נינט, משרית חרד ועד תמיר גרינברג, מפול טראנק ועד נונו.

זו לא הפעם הראשונה שבה הלהקה שלנו משתפת פעולה עם רד בנה, שכמו ב"הזמר במסכה", את פרצופיהם האמיתיים רק מעטים ראו. לפני כמה שנים טובות צילמנו פרק לסדרת הטלוויזיה שלהם, שהסתיים בקרב אגורפים בין שתי הלהקות ובגרת כיסוי לשיר של ניל יאנג "Keep on Rocking in the Free World". את דמות המנהל של רד בנר שיחק שם צבי שיסל ז"ל.

למי שלא מכירים את מנהיג ההרכב הבותי, מדובר בכר כב רוק מזרזן משנות ה-60 בשם רד אורבך (אין קשר לנר אורבך הח"כ המתלבט מימינה), שנוטה לקלל ולדבר בגסות על סקס, סמים ורוקנרול. בקיצור, בזמן שיאיר לפיד מתכוון לפגישה עם הנשיא האמריקני ביידן, אני מתארח במופע של להקת בובות שנקראות רד, לפטי ופיליפ, שהוא עכבר המשמש ספק הסמים של ההרכב. ובזמן שלפיד מקבל אחי ריות לתשעה מיליון אזרחים, אני נפרד מהאחריות לאזרחית האחרונה שעוד נמצאת במעמד כזה, בתי הצעירה שסיימה י"ב, מה שאומר שאני סיימתי את הקדנציה הארוכה שלי כהורה במערכת החינוך.

השבוע התקיים, בחסות בית הספר ובהשראת הוליווד, נשף הפרום (Prom). מדובר במסיבת סיום בסגנון אמריקני, שבה לערב אחד הבנים והבנות עוברים מהטיש רט, הכפכפים והקורקינט לשמלות נשף, נעלי עקב, חליפות ועניבות – כאילו אנחנו לא בישראל ביוני, ובחוף יש פרום אימים של 30 מעלות.

היכולת שלי לנתח מהלכים פוליטיים מוגבלת מאוד, אבל אחרי שחברי מימי התוכנית "אין עם מי לדבר", רובי ריבלין, מונה לנשיא המדינה, ושחברי יאיר לפיד בדרך להיות ראש ממשלה – נראה לי שהמסקנה המתבקשת היא שהמפתח להצלחה בפוליטיקה הישראלית הוא לא שירות בסירת מטכ"ל או טיפוח יחסים עם חברי מרכז, אלא קשר איתי. כך שאם מישהו רוצה להגיע רחוק בזירה הציבורית, כדאי לו להרים אלי טלפון ואפילו להקשיב, או לעשות כאילו הוא מקשיב, לעצות המפוקפקות שלי.

למרות שזה מוציא אותי מעט קשיש, יש משהו משמח בעובד דה שראש הממשלה המיועדת, כמו קודמו נפתלי בנט והרמטכ"ל אביב כוכבי, צעירים ממני. זה גם מרענן שראש הממשלה הוא אדם כמונו, שמכיר טקסטים של שלום חנוך, ברוס ספרינגסטין, פול סיימון ובוב דילן, כתב פעם סדרת טלוויזיה, הגיש תוכנית אירוח, מתאמן בקראטה ואפילו חטא בכתיבת כמה שירים וספרים.

מצד שני, כשמישהו שאתה מכיר מקרוב הופך להיות ראש ממשלה, אתה מייד משווה וחושב מה אתה הספקת בינתיים, ולאן אתה הגעת בחיים האלו. אז אני עדיין כותב טור בכל שבוע, מה שלפיד עשה בהצלחה כבר לפני 20 שנה, ומאז התקדם למעמד שבו אנשים כותבים עליו טורים. בזמן שהוא הולך לנהל מדינה, אני מתקשה אפילו לנהל דיאטה.

פעם בני נוער היו תולים פוסטרים של הלהקה שלנו בחדרים שלהם, אבל את התמונה של לפיד על רקע דגל ישראל יתלו עכשיו בבתי ספר, בבסיסי צה"ל, במשרד די ממשלה ובקופות חולים, ובצד של התמונה שלו לא יהיה כתוב "מעריב לנוער".

בזמן שאני מתקשה לישון בלילה בגלל חוב של 100 שק"לים במכולת, בגלל שאחת הבנות שלי אמרה שאני מעצבן אותה או בגלל שהגברת הראשונה ביקשה ממני לטפל בהיכלפת קרש מתנדרד בשירותים ואין לי מושג אם זה דורש מקדחה, מברגה או מגרפה – ליאיר יש על הראש את שביבת נהגי האוטובוס, העיצומים במערכת החינוך, הגרעין האיראני, חמאס בעזה וחיוזאללה עם אלפי טילים מדויקים שמכוונים אלינו, ומסוגלים לפגוע בכל אורח שבדיוק מנסה להחליף קרש של אסלה בשירותים. אני תוהה מה היה לו רע, כשכמוני הוא הסתפק בלהופיע פעם בשבוע עם תמיד והלהקה או עם רמי קלינשטיין, ומה קלינשטיין עשה כל כך רע שגרם ליאיר לעבור לפוליטיקה ולחלוק חלל עבודה עם קולגות כמו ישראל כץ ודודי אמסלם. הרי המשכורת שלו בטח היתה טובה יותר כשהוא היה כמו דביר בנדק, פרזנטור של בנק.

האבטחה סביבו תהדרק מעכשיו, ונשאלת השאלה אם השב"כ כבר ברק את הרקע הביטחוני שלי ואם אני מסומן אצלם כ"חבר הבעייתי עם הברז המשונה", ואם כשאתקרב אליו כדי ללחוץ לו סוד שאינו ביטחוני או לתת לו צ'פחה, יקפצו עלי שלושה חמושים עם אוזנייה בחשד לניסיון לרצח פוליטי. אני חושב שלאדם במעמדי ובקרבותי מגיע לקבל לפחות תעודת מכר, שתאפשר לו להתקרב לראש הממשלה ולתקוף אותו עם בדיחות בינוניות.

נשאלת השאלה אם מעכשיו המנגלים בשבת ומסיבת ערב יום העצמאות יתקיימו בכלפון, מה יהיו סידורי החניה ואם כשאני אגיד משהו לחברים משותפים, אפשר יהיה לדרווח שגורם לא רשמי בסביבת ראש הממשלה (שזה אני) מסר שהי כבכים מוכנים.

בדיוק לפני שבוע התארח הלהקה שלנו במופע רד סטוק של הרכב הבנות רד בנה. למופע הגיעו יותר מ-6,000